

Directeur : Ivan Popovitch

◆ Редагує Колегія ◆

L'UKRAINIEN
HEBDOMADAIRE

Rédaction et Administration :
26, rue de Montholon, Paris (9).
Téléphone : TRUdaine 91-03, poste 725.
Chèque Postal : PARIS 5840-08.

РІК V.

ПАРИЖ, 13 ЛЮТОГО 1949.

Ч. 6 (122).

LISEZ EN PAGE 3 L'ARTICLE EN LANGUE FRANÇAISE.

В НАСТУПНОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

- ДМ. ДОНЦОВ: "Евангеліє і суспільний лад";
- КОМЕНТАР процесу В. Кравченка;
- БАГАТУ ХРОНІКУ українського життя.

ВІДУКИ ДНЯ

3 думок старого еретика

ЗНАПАТИВНІСЯ несправданими можливостями оповісти Європі про страждання України під московським поневоленням на процесі Кравченка, наші люди попризидали до Парижу з далеких німецьких таборів.

Звичайно, на суді, де одні москалі сваряться з іншими, українцям нема чого робити, бо на нас потрібну національну тему не дають говорити, а все інше підє чим чи іншим рівняком на рахунок «ad maiorem Moscae gloriam», більшої слави Москви.

На щастя, дехто з наших не зрозумів, до суду не пішов, оглянувши Париж, тай подався "додому". — Все ж розвага!

Академічне Товариство, використовуючи нагоду, запросило науковців цієї делегації оповісти нам про "наукове" життя на наших землях.

Слухали ми, отже, на зборах про це "життя" довго і, ніде правди діти, мало уважно, бо говорено про такі речі, що ми їх уже знаємо віддана, або з самої совєтської преси, або з розмов з людьми, що раніше переїздили через Париж. Тому то під час оповідань у мене все снували мої, звичайно, "еретичні" думки.

Цікаво зауважити той факт, що наших науковців, які працювали під Совєтами, страшенно вражає не сама суть отой совєтської "науки" (справжньої науки у москалів не було ніколи, нема й тепер, бо справжня наука може постати там тільки тоді, коли москалі перестануть бути москалями), — отже, кажу я, не суть, тої псевдо-науки вражає наших людей, а саме її фасад, — цей "гріб повалений".

Навіть з деяким захопленням оповідається; ось, кажуть, є у нас (sic!) Академія Наук! Але в тій Українській Академії ніхто не говорить по-українськи і всі академіки (а число їх безмежне!) "праці" свої друкують у виданнях Української Академії по-московськи. Потім, університети, якими відає Академія, раніш вони звалися, здається, "Наукові Заклади" (*), ні, я помиляюся, якось не так, але це абсолютно не важне, важне те, що тих людей, які вперто називали ці "Заклади" університетами, ГПУ розстрілювало. Тепер цим закладам повернули назву університетів, а щоб ГПУ не залишалося без роботи, то розстрілюють тепер тих, хто продовжують звати їх попередньою назвою закладів. Мова викладів також московська; і коли один із професорів захотів було викладати по-українськи свій курс (це офіційно не заборонено), то після другої лекції до нього прийшли представники студентства і просили викладати на московському воляночку, бо вони не розуміли мови професора. Звичайно — третя лекція відбулася по-московськи, лекторів йшло ж про збереження власного життя...

Університети видають інститутами, яких безліч: рибознавства, рибальства, бджільництва і т. д. На чолі інститутів стоять все академіки, а названим інститутам патронують і дають і гроші і замовлення комісаріяти (тепер вони перейменовані на міністерства). Ось, наприклад, "Інститут Фундаментів" (є й такий!) завідує ГПУ; — нема чого сміятися! — це цілком логічно: в фундаментах будівель містяться льох, а, як відомо, "ответственную работу" провадить ГПУ в льохах, — отже...

Інститути поділяються на відділи, якими вже кермують доктори, що виходять з "кандидатів наук", які то, в свою чергу, виходять з "аспірантів"; звідки вже викопуються оті "аспіранти" — я не знаю, тай не дуже того шкодую...

(Закінчення на 5-й стор.)

*) Інститути Народньої Освіти (ІНО). — РЕД.

Гра з поділеними ролями

НА СХОДІ все ж є щось нового.

Прихильники теорії, за якою в Політбюро, нібито, мають бути розходження, можуть гадати, що вони мають слухністі. Молотов виступив з довгою промовою, в якій обвинувачив західних держав, якому міг би позавидувати і сам Вишневський, а Сталін дав представнику американської преси чотири відповіди, які можна розуміти дуже різно, або ж і взагалі не розуміти. Ролі обох можуть видаватися не лише різними, а й суперечними, але мета їх спільна: здійснення традиційних планів московського загартництва.

Проте вся ця комедія Кремля вилася нічешною і перепала. Вона перестаріла й не цікавить нікого зі змінення смаком західних держав. Кремлівські режисери уїрвали цим державам терпіння і дістали остільки ж сувору, як і слушну критику міністра Діна Ечесона. На запрошення президента Трумана до Праги чи Варшави, треба було, властиво, запросити Сталіна до Аляски, куди провадить дуже вигідний шлях почерез Сибір, яким він вже спровадив на той світ мільйони засланих.

Поразка нового політичного наступу Кремля тим дошкульніша, що московські можновладці зрадили завчасно свої загартницькі плани та демагогічні засоби "мирної офензиви". Але вони мусіли поспішати, коли хотіли ударемити, чи принаймні відірвати, підписання пізнічно-атлантичного пакту. Незвичайний шлях, який Сталін визначив для свого "закладу до миру", та нарочитий демагогічний галас, зчинений безпосередньо по ній, зраджують справжню мету, обвинувачень з боку Молотова й солодких спокус Сталіна. Вони хочуть загартувати між ЗДА та Європою роздоряджіння, викликати...

Протест ВПрост. Кир Івана

ТЕЛЕГРАМА ДО ПАПИ ПІЯ XII

ВІЗИТАТОР українців, розсіяних по Західній Європі, священники, вірні-скитальці, зачнені цілим серцем з Вашою Святістю у цій сумній годині переслідування Католицької Угорської Церкви через несправедливе заарештування Прімата Кардинала Міндсенті, протестують з обуренням проти брутального злочину ворожої сили проти Церкви, алячому проти Вашої Священної Особи, просять триумфу справедливості, заповнюють незламну вірність.

Іван Бучко

Єпископ Кадоєвський
("Осерваторе Романо", ч. 23, з 29 січня 1949).

Брат — братові

СВЯТО самотійності й соборності, що відбулося в Рубе, в неділю, 23 січня 1949 р., з участю делегата Головної Управи — п. ред. Дм. Штикала, представників від СФТС п.п. Деріш (Діш) і Ж. Бенді (Рубе), а яке було попереджоне прочистю Службою Божою, це свято пройшло в піднеслому настрої і випало наперед гідно. Сталося це передусім завдяки енергійному й невтомному делегатові ОУРФ на Північну Францію — п. Ст. Семенові і діяльній Управі Філії ОУРФ — з п.п. Страшовським (голова) і Білком (секретар) на чолі. (Про це Свято буде в нас ще обширний звіт).

Під час Свята проведено збірку, щоб допомогти інвалідові, п. Іванові Каліновському (втрапив у нещасливому випадку, під час праці, руку), яка дала суму 3.364 фр.

Щира подяка всім жертводавцям, що правильно арозуміли свій обов'язок християнина-українця.

кій між ними та відхилили загальну увагу від близьких планів Кремля. Московські можновладці намагаються промовити понад головами урядів до "робітничих, поступових верств" населення західних держав. Одночасні й рівнобіжні висупи Тол'янтті, Генрі Воллеса та інших віпоручників Кремля доводять понад кожний сумнів, що всі вони дістали одноплучні доручення з Москви. Совєтська преса та радіосиальні в Москві та Києві розголосили, не чкаючи відповіді ЗДА, про "могутні відгуки на заклик Сталіна до миру в цілм світі".

Московські можновладці намагаються розлучливо відхилити увагу західних держав від успіхів їх інтервенції в Хінах, від перемог євм-

ського уряду, керманованого з Москви, від збільшування Угорщини, Чехословаччини й Польщі, та пересунути центр політичної боротьби на захід. Вони почувають себе ще дуже непевно на новоздобутих позиціях і заходяться до сінгити тимчасову перерву в боротьбі, щоб зміцнитися в окупованих країнах. А для цього треба передусім переконати поневолені нації, що вони не можуть в піякім разі почувати себе справді святочно. числати на допомогу ЗДА та інших західних держав. Подорож президента Грмана поза залізу заслоу була б в таких умовах мандрівкою в головну ставку Золотої орди.

(Закінчення на 2-й стор.)

Недуга Апост. Адміністр. о. Мітр. О. Малиновського

Як повідомляє "Масбод", з 4. 2. 1949., Всесв. о. Мітрат Малиновський, Апост. Адміністратор Лемківщини, Ректор Української Семінарії в Кузембургу, важко захвуд-

жав на запалення легенів. Стан отця Мітрата дуже гірший, і він приймає св. Тайну Єлеопомазання. В неділю, 30. 1. ц. р., співав ще Службу Божу, яку передавало голландське радіо.

Присуд у процесі кардинала Міндсенті

В днях 7-8 ц. м. відбувся перед "народним судом" у Будапешті процес проти 7-ох осіб, обвинувачених у державній зраді та інших злочинах.

Головного обвинуваченого, кард. Міндсенті, засуджено на домертну в'язницю, інших підсудних на карі від 5 років примусових робіт до домертного ув'язнення вклячно.

Ген. Маркос в неласці

В МИНУЛОМУ тижні усунено з посту головнокомандуючого грецькими партизанами ген. Маркоса. На його місце призначено Захарісеа, звичайного робітника тютюневої мануфактури. Як його попередник, так і Захарісеа, не будуть напевно ко-

мандувати повстанцями проти регілярної грецької армії, а лише фігурувати на начальному пості. Інші "слов'яни" і навіть німці, — як подає преса) ім допоможуть... За пресовими повідомленнями, Маркоса усунено за його прихильне ставлення до Тіта.

Короткі вісті

ВАРШАВА. — Польща ратифікувала французько-польську угоду в справі соціального забезпечення. На підставі цієї угоди, польські робітники у Франції, як і французькі в Польщі, зрівняні у всіх правах соціального забезпечення, рент та пенсії.

ПРАГА. — Комуністична газета "Руде Право" пише, що лише на Мораві 10.000 осіб обвинувачено за "чорну торгівлю" та економічний саботаж.

ПАРИЖ. — Французький уряд увів у всіх школах, нижчого і вищого типу, вивчення Хартії "Світових прав людини" на основі недавно прийатої ООН декларації. Першою державою, яка ввела вивчення названої аХртії в школах, є Екватор.

В цьому році на французьких університетах студіює 100 колишніх американських воєнків, які тепер закінчують свої студії. Уряд ЗДА виплачує їм місячну стипендію у висоті 75 дол., що рівняється 30.000 фр.

ВАШІНГТОН. — В минулому році ЗДА випродукували 5.513.000 авт. особових і вантажних. ЗДА продукували, приблизно, 20.000 авт. лено.

ДО УКРАЇНСЬКОГО ГРОМАДЯНСТВА м. ЛІОНУ й ОКОЛИЦІ!

Філія ОУРФ Ліон влаштує в неділю, 13 лютого 1949 р., в залі Християнського Синдикату, 12, rue Сен Полікарп,

АКАДЕМІЮ НА ПОШАНУ сл. пам. ОЛЬГИ БАССАРАБ

у 25-ліття її героїської смерті.

Академія буде попереджена панахидою в українській греко-католицькій церкві, о 15 год.

Просимо все Українське Громадянство і зокрема жіноцтво, взяти якнайчисленнішу участь у цих урочистостях.

Управа Філії ОУРФ

Світло в темряві

ФРАНЦІЯ, як терен поселення, заробіткової праці й політичної активності української еміграції, займає окреме місце в підосі українського снл українства на чужині. Ця її окремішність визначається, з одного боку, давньою традицією української політичної дії на пшому терені, традицією, що виростає з часів Пилипа Орлика, його сина Григорія і їх пізніших послідовників, а з другого боку, — в новітніх часах, — масовістю поселення української політичної (зокрема після Визвольних змагань 1917 і наступних років) і заробіткової, постійної і сезонної, еміграції, і, далі, великою світоглаговою, ідеологічно-політичною й організаційною зрізничованістю цієї еміграції.

Ця зрізничованість, у минулому, а в значній мірі ще й у теперішньому, вироджувалася і далі все ще, час-від-часу, вироджується в партійно-клікову закулісність, розбиття і ворожнечу, що давало і все ще дає підставу чужим й українським, постороннім спостерігачам дивитися на українство у Франції з далекойдучим упередженням, часто з нехиттю, а деколи навіть із презирством, мовляв: "Ось так не повинна виглядати українська політична еміграція!". Українство у Франції стало до деякої міри "притчею во язицях" і то, на жаль, не без оправданих підстав і причин.

А проте, в останньому часі, в цій темряві заскорзлого кліково-партійного, віроєспідного й іншого ворогування і взаємної упередженості та нехиті, починають пробіскувати ясні промінчики протверезіння і вразумлення, усвідомлення нарешті того, що здавалося б, повинно бути таке очевидне й самозрозуміле: — Вei ми діти одної Матері-України, одного Батька — українського народу, і тому повинні так поводитися і діяти, як рідні сестри і браття, як приказна родина, як добрі діти, що люблять, шанують і за всяких обставин прагнуть чинити добро своїм Батькам і готові їх із усіх сил, навіть ціною власного життя, боронити, так само, як завжди боронять своїх дітей і чинять їм добро рідні й добрі батьки.

Але всі ми добре знаємо, що в дійсній дійсності не все так є, як повинно бути, і то не лише в нас, але й у всіх інших народів. Більше того: боротьба світоглядів, ідей, програм, ідеологій, боротьба за вплив і владу в суспільстві, за право і змогу формувати не суспільство по тому образу й подоби, які означений рух, партія чи угруповання вважають за єдино-правильні і конечні, така боротьба не тільки була, є і буде завжди в кожному народі, а вона мусить бути, бо вона — саме життя, і без неї були б лише застій, замирання і, врешті-решт, смерть. Тому й потрібні не лише мир, а й меч, потрібні не лише "Мир вам, брати, всім приносим!" і "Де згода в семействі", але й "Не будеш мати інших богів, крім Мене!" "Хто не зі Мною, той проти Мене!", і в'язка шнурів у твердих руках, щоб, перевернувши столи міняйлам, переітати цими шнурками сдуг диявола й Мамони, щоб могли вигнати їх з притвору храму, гнівно гукаючи: "Дім Віття Мого домом молитви називається, а ви зробили його вертепом розбійників!". Все це буде і є конечно потрібне нині і буде потрібне завтра і післязавтра, так довго, як довго будуть злі і добрі, ті, що моляться в храмі, і ті, що торгують у його притворі, слуги Бога і слуги сатани, визнаючи Христа і прислужники Антихриста. Воно було, є і буде потрібне тепер і в майбутньому, так само, як було потрібне тисячі років тому.

І ось у такому аспекті, скромне само собою, Свято 22-го січня, що відбулося, старанням Українського Центрального Громадського Коміте-

ту у Франції, в едіцію, 30. I. ц. р., у Парижі, виростає до розмірів і значення справжнього символу української національно-політичної державницької зрілості, як це і мав за шану висловити, перед численним зібраним Громадянством, автор цих рядків, один із трьох промовців — від трьох різних українських ідейно-політичних таборів, що були головно репрезентовані на цьому Святі.

Здавалося б, що не сталося тут, властиво, нічого особливого. Адже, щороку, в роковини проголошення Актів 22-го січня 1918 і 1919 років, весь український народ, і, зокрема, ті його сини й дочки, що мають до цього більшу чи меншу змогу, себто українці в країнах вільного і свободолобного Заходу Європи та за морями й океаном, — щороку сходяться вони разом і відзначають, у міру своїх сил і спроможностей, річницю тих великих Актів, які стали наріжним каменем, основою під будову Української Самостійної Соборної Держави, які створили перелом у психіці українського народу, Актів, які започаткували новий період у віковому лапці українських національно-державницьких Визвольних Змагань, Актів, що дали почин і початок новій епосі в історії України.

В січневій роковині сходяться разом, для відзначення цих Актів, і українці у Франції. Зійшлися і цього року українці Парижу, як сходилися й минулих років, щоб окремою Академією відзначити 31-шу річницю проголошення 4-го Універсалу Української Центральної Ради і 30-ту річницю Актів Злуки, — дату народження Самостійної, Суверенної, ні від кого Незалежної Держави Українського Народу.

Зійшлися українці Парижу, як і минулих років, але разом з цим не так само, а трохи інакше, ніж минулих років. Цим разом було їх тут більше, як передтим, хоч може і не числом, але більше в розумінні кількості ідейно-світоглядних і партійно-політичних угруповань, середовищ і таборів, репрезентованих їхніми представниками й членами на цьому найбільшому українському національно-державному святі. Це насправді не буденна для всієї української колонії в Парижі, — і, зрештою, не лише в Парижі, і навіть не лише у Франції, більше того, і навіть, може, не лише на еміграції, — подія, що тут, на цьому місці, у столиці західно-європейської культури, зійшлися представники всіх земель України, представники всіх українських еміграцій після Визвольних Змагань 1917 і наступних років, і навіть еміграції з часів після першої революції в Росії, тобто після 1905-6 років; це не буденна подія, що тут зібрався разом сини Соборної України во ім'я одної, всім нам спільної Ідеї, під латцем боротьби за одну Соборну Суверенну Українську Державу.

Щоб якийсь суспільно-політичний твір міг заіснувати в реальному житті, в живій дійсності, його ідея, його виразний образ, мусить дозріти спершу в душах мільйонів живих людей, мусить оволодіти цими мільйонами, опанувати їх душу й тіло, їх серце й розум, мусить досягти такої сили, щоб вона могла схитнути й пірвати ці мільйони до змату й боротьби, до самовідреченого труду, до жертвенної праці, і воли треба, до збройної боротьби, до штурму на ворожі твердині, окопи й барикади, до святої боротьби за свій Край і Нарід, зі слухом святої, найшляхетнішої, — за свідченням Христа, — любові. "Вільної від цієї любові ніхто не має, коли хто душу свою" — своє життя — "віддасть за друзі своя", — за свою Батьківщину.

Цьогорічне національне Свято українського Парижу, в такому складі і такій численності, є одним із багатьох радісних стверджень і доказів, що Ідея Української Самостійної Соборної Держави вже остаточно вирізняє в Українському Народі, що вона стала вже живою дійсністю в душах мільйонів; а це є рівночасно й певною заповіддю, що вже завтра, що вже в недалекому майбутньому, вона, ця Ідея, воплотиться в живе тіло того суспільно-політичного твору, який від віків є мрією мрій, найвищим бажанням і прагненням Української Нації: у реальному живе тіло Української Самостійної Соборної Держави, першої і найважливішої конечної передумови й заповіді духовної сили, добробуту, свободи і щастя нашого рідного Українського Народу.

В цьому теж лежить істотна вага, властиво, велике й небуденне, значення названого Свята, що, не

МОХ

Як прийшло до 22-го січня 1918 р.

(Продовження)

Про самостійність в III Універсали не було й мови; зате багато говоралося і писалося про неї перед і по проголошенні III Універсалу, відхреснувшись очевидно від неї як від найбільшого лиха. У відозві Генерального Секретаріату з 16 листопада всі чутки й розмови про сепаратизм, про відокремлення від Росії названо "контр-революційною провокацією", очернювання української самостійності, що його для себе прийняли описі і більшовики.

Винищенню, в листі до большевицької "Кієвської Мислі", писав, що і раніше, перед революцією, він "уважав самостійність тою ідеєю, котра виходила швидше з розуму, з емоції й прихильників, а не з об'єктивної можливості і необхідності", і що ідеалом української соціал-демократії є федерація.

М. Ткаченко, в статті "Про федерацію Російської держави", писав, що "ідея самостійності України принесе користь лише імперіалізму". Хто не знав би про повенелення України Москвою до революції, міг би думати, читаючи ці статті передових людей тодішньої України, що вона мусіла прекрасно жити під Москвою, коли ці передові люди є проти самостійності свого краю, а за федерацію з ворогом; мова про український імперіалізм мусить всім, що знають історію України, видаватися мовою божевільного.

УНР було проголошено, але даліше в злуці з Росією, і на ділі нічого не змінилося. Соціалістична ідеологія обезсилювала українські провідні кадри, і коли більшовики агітують за свою остаточну ціль — владу рад, українські соціалісти, не маючи ясної, остаточної мети, вагаються між неіснуючим Тимчасовим Урядом і ростищими на силі більшовиками і неначе ждуть на ті події, котрі мають їх змусити до дальшого діяння по лінії до проголошення самостійності, якої вони щиро не хочуть. Коли говорять українські соціалісти про можливість проголошення самостійності, то тільки як про погрозу; мовляв, коли росіяни своїм неприяним відношенням до потреб українців привалять їх до цього, то вони (українські соціалісти) справді можуть стати на шлях самостійності. Та це були тільки погрози...

І не тільки самостійності боялися українські соціалісти. Мабуть, тому, що самостійність кожного народу спирається завжди на його збройний сил, українські соціалісти боялися і збройної сили українського народу не менше, ніж самостійності. Збройна сила — це не була

зважаючи на його скромні зовнішні форми, перевищує всі інші подібні імпрези, влаштовувані паризькими й усіма іншими українцями, і тут, і всюди інде: Свята, яке виходить поза тісні стіни вже історичної зали при 184, бульвар Сен-Жермен, і цілого цього терену, яке переростає своїм значенням сили і навіть саме існування всіх нас, українців на чужині, і навіть усіх живучих українських поколінь у Рідному Краю і поза його межами. Бо це Свято — символ немирущості Української Нації, символ вічної України, що "ще не вмерла", що, хоч і поневолена, але незламна й непоборна, що живе і житиме вічно, доки житимуть нації, доки житиме на цій землі наш людський рід!

За цей символ вічної України, за цю найвищу українську національну Ідею, проклямовану Актами 22-го січня і 1-го листопада 1918 року і 22-го січня 1919 року, за цю Ідею, воплощену в живе тіло Самостійної Соборної Української Держави, що всупереч усім пекельним намаганням ворогів України живе далі в душах мільйонів її дітей, за цей символ-Ідею пролято море святої української і вражної зли крові, — в давно-і недавно-минулому; за Неї летиться свята українська і ворожа зли кров і тепер. За цю Ідею поклали своє життя мільйони найкращих Дочок і Синів нашої Батьківщини, за Неї полягли Герої Крутів, Листопаду й Вазару, всі ті знамі і незнані Борці за волю і щастя рідного Українського Народу, всі ті Яцари, що назва ім Леґіон, що число й імена їх знає єдино Всевідущий й Всепоширюючий Бог. Йх символом — стали великі князі, гетьмани, вожді і провідники нашої Нації, що горять, як світильники негасні, як полум'яні дороговкази на трудному й тернястому шляху

та сила, на якій мала вирости влада українського народу в Україні. Українські соціалісти вважали, що українська збройна сила може тільки пошкодити владі їхніх партій в Україні. Проти спроб деяких військових українців організувати українську армію, виступила "Робітничая Газета" в цілім ряді статей, аргументуючи, що "утворення у нас зараз серйозних полків було б першим кроком до розбудовання в дійсному своєму розвитку постійної української армії, яка була досі й буде надалі знаряддям пануючих класів у їх боротьбі проти селянства та робітництва, і яку ці пануючі буржуазні класи, через свої пристрасті, під командою наймитів-офіцерів, кидали одна на другу на братовбивчу війну". Не треба казати, що такі обвинувачення в сторону неіснуючої української армії і страх, перед неіснуючими в Україні українськими пануючими класами, є тільки ще одним доказом, що українські соціалісти в кожній армії бачили тільки знаряддя насилья і жили уявою, а не реальним життям.

Якщо реальне життя в Україні не відповідало їхнім марксистським вченням про пануючі класи і їх наймитів-офіцерів, що як їхні знаряддя гноблять робітника і селян, то вони це все виворили в своїй уяві і подали українським народним масам як життєву правду. Вони не бачили за деревами ліса: за уявленим українським імперіалізмом, не існуючими пануючими українськими класами і знаряддям цих класів — армією, — вони не бачили чужого імперіалізму, що готується наново повенелити Україну; не бачили дійсних пануючих класів і їх армії.

Викликаючи в уяві українських народних мас примари українських пануючих класів, українського імперіалізму тощо, вони й не чулися, як більшовики, використовуючи їхню власну роботу, повернули українські маси проти них самих, представляючи їх, — українських соціалістів, — українським масам як ворогів української волі, мовляв, глядіть, це пануючі українські класи, про які вам говорено, а яких ви досі не могли доглянути!..

Так то українські соціалісти, задляні в свої соціалістичні теорії, пішли самі та потягнули цілу Україну до катастрофи.

Центральна Рада осталася незмінною вірною федералісткою. На основі III Універсалу Україна, як УНР, приступила до Російської Федерації.

(Продовження буде)

нашого народу до волі, державної незалежності і щастя.

"Сходять нам врані негасні сонця, Давноді серця ваші вічні..."

І ми "ростем-живем у гнів усьому світу": Україна, наша свята Батьківщина, встає все наново, мов Фенікс оновлена, з попелищ і руїн, і насправді нема і ніколи не буде такої людської сили, що могла б її вбити і стерти з лиця землі, як цього прагнуть наші відвічні вороги.

З українських сердець, із душ мільйонів вірних дітей України, ніхто і ніщо, ні тепер, ні ніколи, не зможе вже витерти вогняних сімох літер УКРАЇНА, ні імен тих, хто в наші часи стали символом її незламності й непереможності, великих імен Симона Петлюри, Євгена Коновальця, і сучасного символу активної боротьби за її волю і державу — лицарської, оповитої безсмертною славою, Української Повстанської Армії. А це і є твердою і незрушною заповіддю, що Самостійна Соборна Українська Держава, — як це висловив у своєму Заповіті Головний Отаман Симон Петлюра, — "точе того світ, чи ні, — такий буде!"

Вона буде вічна і незнищима, як вічна і незнищима є Велика Українська Нація!

Ідея Соборної державно-незалежної України світить нам, її дітям, як світло в темряві, кличе, мобілізує і прориває нас на святу боротьбу, якої єдиною ціллю є добро і щастя рідної Нації.

Дм. Штигало

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ, ЧИТАЙТЕ І ПОШИРЮЙТЕ "УКРАЇНЕЦЬ" — НЕЗАЛЕЖНИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ ЧАСОПИС!

ДО ПРОЦЕСУ В. КРАВЧЕНКА

Nostra res agitur...

ПРОЦЕС В. Кравченка триває ось уже три тижні, і досі суд відбуває всім засідань. Французька преса присвячує процесові багато місця: деякі часописи, як, наприклад, "Ле Фігаро", "Ле Оро", "Франс-суар", "Парі-Пресс-Ентрайне", й інші, подають майже повні стенографічні записи зібраних позивників, свідків обох сторін, питань і заяв адвокатів, при чому все це ілюстровано знімками зі судової зали, карикатурами-шаржами на авторів цієї драми, не раз дуже дотепними, як, наприклад, ті що їх творцем є п. Ж. Сенієн з "Фігаро".

Французька, і, зокрема, паризька, публіка любить пікантні "історії", і тому перед судом будинком, при Ке дез-Орфевр, на березі сінью Сени, не раз від 9-ої год. ранку (судові засідання починаються шойно пополудні!), стоїть довжелезний черг всіх тих цікавих, що хотіли б подістатися на судову залу, щоб могли послухати і подивитися зблизка на хід процесу, що від трьох тижнів став сенсацією дня для цілого світу, і буде нею, правдоподібно, ще довгий час.

Ні скромні розміри нашого часопису, ні — насамперед — наш окремий піхід й оцінка цього — як ми його назвали, — "сенсаційного процесу без сенсації" — не дозволяють нам присвячувати йому стільки місця, як це робить французька преса. А коли він усе ж таки займає так багато, порівнюючи, колонок "Україні", коли Редакція вважає за потрібне й доцільне присвятити йому не одну статтю, в цьому і французькою мовою, то діється воно так тому, що — як про це писали ми в попередньому числі, — ми, українці, теж мусимо ним цікавитися, бо тут "ностра рес агітур", бо тут ідеться і про нашу українську справу.

Від частини українських свідків — п.п. Л. Дражевської, проф. В. Король, Л. Дубинича і С. Голубничого, які готові були, проживши майже 25 років у московсько-більшовицькому "раю" і знаючи його краще, ніж хто інший, підтвердити перед вільним і свободолобним світом, що цей "рай" — справжнє пекло, що єдина небезпечна червона Росія, себто т. зв. СССР — це страшна тюрма народів, що все те, що В. Крав-

ченко написав про цю тюрму, на жаль, жакхива дійсною дійсністю, — від усіх названих свідків, як і від "героя Советського Союзу" "орденоносця" п. генерала В. Ковалю, В. Кравченко відмовився... Відмовився саме тому, що Кравченко не хоче нічого чути і знати про народи СССР і робить усе можливе, щоб про ці народи — і насамперед про український народ, з якого В. Кравченко все ж таки вийшов, — щоб про ці народи і їх прагнення до національно-державної незалежності, про їх визвольну боротьбу світ нічого не довідався. Але руський-український закидають зраду, то в кожному разі це не є московський ("русский") народ, ні навіть не СССР, що мають право називати Кравченка зрадником, бо ж він їм служив і далі вірно служить. Але руський-український народ, але Україна, яка виготувала його своїм хлібом, і яка ось уже стільки років кривавиться в запеклій боротьбі саме проти цієї імперіалістичної Москви і її нещодавнього большевицького режиму, якого В. Кравченко довгий час, бо аж до 1944 року, був вірним "високим функціонером-слугою", цей народ, ця Україна таке право має! Ось у чому для нас, українців, суть справи! Ось де закована сабака, від якої розходиться сморід по всьому світу!..

Це той другий бік справи, що його ми, українці, мусимо старатися, напруживши наші сили, висвітлити.

І коли, покликаних противниками В. Кравченка, свідки, в роді п. Кана з Америки, б'ючи Кравченка, намагалися рівночасно, і навіть насамперед, бити "українських фашистів, сепаратистів і реакціонерів" (ославлена атака, в цьому змісті, з боку п. Кана на український Нью-Йоркський часопис "Свобода" і її головного редактора п. Луца Машугу!), то ми мусимо цю справу відразу ж припинити і вивести на денне світло, щоб увесь світ так само, як і ми, українці, добре знав, чому це так і міг сказати, як і ми: "Чую цю пісню і знаю її творця!". Тому ми будемо ще не раз повертатися до зазначеного вище, пресважнього для українства, комплексного проблем.

Лука Польовий

Гра з поділеними ролями

(Дис. початок на 1-й стор.)

Але тепер уже можна бачити, що Сталін зажадав собі завчасно становити ведучого хана, до якого іздили колись "бити чолом" московські князі. Урядом західних держав, очевидно, досить байдуже, чи це лікарі, чи, може, Берія, заборонив Сталінові робити далі подорожі. Зрештою, іздити до Сочі далі, ніж до Лондону чи Парижу.

Коли Молотов докоряє ЗДА, що вони змагають до світового панування, то це дуже виглядає на пропозицію Кремля Вашингтонові поділити між ЗДА і СССР панування над світом... принаймні тимчасово. Не треба, насправді, бути пророком, щоб могли бачити наперед, що московська деспотія виявила б себе дуже швидко "кращою" володаркою над світом... Невільницька праця в СССР боронить його від всіх можливих господарських криз, бо табори примусової праці перебирають невпинно й автоматично кожну надлишкову робітничу силу і "боронять" в той спосіб робітництво від "безробіття". Але для вільного робітництва в ЗДА вільні ринки збуту в цілім світі варті значно більше, ніж панування над цілим світом, повним незлічливих.

Для сучасних відносин між західними державами та московським урядом дуже характерне те, що ані успіхи московської інтервенції в Хінах, ані большевицького краді краді зазіскою на Європу не можуть пересунути відношення господарських і політичних сил на користь Москви. Ані обвинувачення, ані погрози Молотова не були в стані злякати навіть малої Норвегії, що її советський уряд саме тепер

запропонував підписати взаємний договір про ненапад, спокую Сталіна відкинули теж ЗДА в найбільш рішучий спосіб. Довір'я європейських націй до Америки залишилось непорушним.

Засоби політичної боротьби Кремля, ані численні, ані різноманітні, а при цьому безнадійно перестаріли. Вони непридатні там, де їх не можна зміцнити терором. Чи збройні засоби Кремля кращі, питання дуже сумнівне. Ані нудне повенелення обвинувачень в довжелезній декларації Молотова, ані короткі відмови Сталіна не могли заховати занепокоєння Кремля, викликаного приготуванням до закінчення Аглантійського пакту та утворення західно-німецького уряду. Але оскільки кремлівська диктатура своєю імперіалістичною істотою змінити не може, не можна її й заспокоїти. Відносини між державами та між націями підлягають законам, яких не можна змінити і для московських можновладців.

М. Б.

УКРАЇНЕЦЬ

РЕДАГУЄ КОЛЕГІЯ.
Адреса Редакції і Адміністрації:
L'UKRAINIEN
26, rue de Montholon, Paris IX.

Надісланих статей, не замовлених і не використаних, Редакція не повертає та в цій справі не листується.

Вміщуємо статті і дописи лише тих авторів, правдиві імена і прізвища яких нам знамі.

Надруковані статті, також за підписом автора, не є висловом поглядів чи становища Редакції "Україні".

За оголошення Редакція не відповідає. Всі оглошення містимо лише за попередньою заплатою.

Оголошення та комунікати до чергового числа приймаємо до 12-ої години кожного вівторка. Спізнені — містимо в наступному числі.

Querelle de famille

Nous publions cet article de notre éminent collaborateur pour informer l'opinion publique française sur les à-côtés du procès de Kravtchenko, les à-côtés que lui-même et ceux qui sont derrière lui essayent — bien modestement et tendancieusement — à dissimuler devant l'opinion du monde libre.

Rédaction.

Le procès de V. Kravtchenko contre les « Lettres Françaises » se transforma en un duel politique entre l'émigration russe et le gouvernement moscovite ; un duel qui, un peu fortuitement, a lieu devant le tribunal français, bien que ce ne soit point de son ressort. C'est pourquoi le jugement de ce tribunal ne peut être que purement formel. A proprement parler, le livre de Kravtchenko ne contient rien de ce que lui, en tant qu'ancien fonctionnaire bolchévique, n'aurait pu ne pas connaître. De même il n'est point difficile de confirmer la véracité des faits qu'il rapporte, car les étrangers qui eurent la possibilité d'observer la vie soviétique, ont rapporté des faits et des chiffres bien plus effroyables, avant l'apparition du livre de Kravtchenko et après. Les réfugiés qui ont fui du « paradis » soviétique, pourraient témoigner ce qui se faisait et continue à se faire sous le pouvoir du Kremlin. En réunissant leur témoignage qu'une commission internationale spéciale pourrait vérifier par voie de comparaison, on aurait pu faire un livre beaucoup plus instructif que celui de Kravtchenko. Pourtant la tâche première n'est pas seulement dans la confirmation des faits ; il faut avant tout savoir qui est responsable de ces faits et que faut-il faire pour les rendre une fois pour toutes, impossibles.

Et voilà qu'on doit dire qu'ils valent l'un l'autre : Kravtchenko qui est de fait un représentant de l'émigration moscovite, et ses adversaires devant le tribunal qui, à n'en pas douter, substituent le gouvernement de Moscou et le gratin moscovite par lequel ce gouvernement se maintient. Quand on reproche à Kravtchenko d'être un traître, pour avoir quitté le camp gouvernemental de Moscou et d'être passé au camp de l'opposition à l'étranger, il se défend en alléguant le « peuple russe » et en affirmant que le gouvernement bolchévique n'a aucun droit de représenter ce peuple et ne le représente point de fait.

Sur quoi le Pontius Pilatus français pourrait tranquillement se laver les mains et déclarer : « vos affaires moscovites, vous pouvez les débrouiller devant votre tribunal moscovite. Je n'ai à juger ici qu'une affaire de presse purement formelle ». Une pareille solution, cela va sans dire, ne pourrait contenter les adversaires pour lesquels il s'agit principalement — et avant tout — de propagande politique. La question — qui doit « représenter » le peuple russe, a été résolue, il y a trente deux ans par la révolution de palais que les bolchéviks renommèrent plus tard « la grande révolution d'octobre ». Mais quatre années de guerre sanglante n'avaient apporté rien de décisif dans la lutte entre le nouveau gouvernement russe et les nations asservies ; la question n'est point résolue jusqu'à présent, car l'U.P.A. et les armées insurrectionnelles des autres peuples asservis continuent cette lutte. Et l'importance de cette lutte armée ne doit être en aucun cas voilée par la « lutte » entre les bolchéviks de Moscou et les émigrés, un épisode de laquelle nous voyons à présent devant le tribunal de Paris.

Il n'y a aucune différence

essentielle entre Kerensky qui avait fui il y a trente ans, et Kravtchenko qui a tranquillement choisi la liberté en Amérique seulement à présent. L'émigration russe est presque aussi ancienne que le despotisme russe... Le prince Kourbsky écrivait sur Ivan le Terrible presque la même chose que ce que Kravtchenko écrit sur Staline. Devant Pierre I son propre fils a fui à l'étranger. Plekhanov, Lénine, Trotsky et les autres écrivaient sur leur gouvernement tsariste plus ou moins la même chose qu'écrivent à présent les émigrés russes sur le gouvernement bolchevik. Mais en ce qui concerne les nations asservies, les impérialistes russes, fut-ce les émigrés ou le gouvernement, ils avaient tous les mêmes idées là-dessus. Kravtchenko n'est point une exception quant à cela.

Si le succès du livre de Kravtchenko qu'il doit surtout à l'altération des relations russo-américaines, son nom ukrainien et certains endroits de son livre ayant une légère teinte ukrainienne, ont pu tellement dévoyer certains ukrainiens qu'ils commencèrent à traduire son livre et à le propager sur le territoire américain, — ses discours russophiles au procès ont par bonheur dissipé ces illusions ukrainiennes. Quand Kravtchenko déclare qu'il est contre le régime communiste et non contre « le peuple russe » et affirme que « ce n'est point Staline, mais le peuple russe qui a gagné la guerre », il tâche en vain d'établir ainsi une différence entre le peuple « russe », c.-à-d. moscovite et les « communistes », c.-à-d., à proprement parler, le régime moscovite rapace et impérialiste depuis toujours.

Ce n'est ni Staline, ni le peuple « russe » qui a vaincu ; les anglo-saxons ont, pour tel ou tel raison, sauvé le despotisme moscovite de la débâcle ; à présent ils sont obligés à se débrouiller. Mais, en tant que l'URSS peut prétendre d'avoir pris part dans la victoire, on ne peut nier que non seulement la préparation à la guerre, mais la guerre elle-même a été menée par les chefs de Kremlin, sous le commandement des généraux bolcheviks et par des moyens éprouvés par les moscovites depuis des siècles. Moscou était victorieuse tant qu'elle avait l'armée composée de serfs. Tout avant la suppression du servage et plus tard Moscou n'a connu que des défaites dans les guerres contre les grandes puissances : dans la guerre de Crimée, avec le Japon, en première guerre mondiale. « Leurs » victoires les bolcheviks doivent à la restauration du servage et au régime de terreur, à la tactique de « terre brûlée » qui appartient presque exclusivement aux nations étrangères, à la contrainte de la population civile, des femmes et des enfants entre autres, de prendre part dans la guerre, à la défense, sous la menace de peine capitale, de se constituer prisonnier et ainsi de suite. Tout pareillement mèneront la guerre les impérialistes moscovites contre les puissances occidentales, si toutefois, ces puissances et les nations asservies n'enlèveront avant aux souverains de Moscou toute possibilité de mener une guerre en général. Et si une guerre pareille éclatait, du côté du gouvernement de Moscou se-

rait de nouveau et les serfs russes et les émigrés russes.

C'est de la « fumisterie » de la part de Kravtchenko, quand, au cours du procès, il opère avec la fiction du peuple « russe » et décrit l'animosité inexistante entre les serfs de Moscou et les despotes moscovites ; mais agissant de la sorte, à bon escient ou non, s'est son affaire, il rend un bon office au gouvernement de Moscou, un très mauvais aux Etats occidentaux, surtout aux américains qui lui donnèrent refuge, et le pire, naturellement, aux nations, asservies par Moscou. Les deux conceptions, celle des émigrés concernant le peuple « russe » et celle des bolcheviks, concernant le peuple « soviétique », sont identiques et n'ont qu'un seul but : asservir les autres nations, dissimuler leur existence devant les puissances étrangères et russifier ces nations.

Avant la première guerre mondiale les émigrés « socialistes », entre eux les bolcheviks, réclamaient que les peuples européens n'identifient pas le peuple « russe » et le tsarisme ; à présent, Kravtchenko avec Kerensky et les autres émigrés russes de tous les partis, exigent des américains qu'ils n'identifient pas le peuple « russe » et le gouvernement bolchevique. Les bolcheviks promettaient que ce peuple deviendra démocratique aussitôt que le tsarisme serait jeté bas ; de même les émigrés russes de nos jours promettent que le peuple « russe » deviendra démocratique dès que sera jeté bas le gouvernement bolchevique.

On sait très bien comment les bolcheviks, avec les Denikine et les Koltchak, avaient dupé l'Europe après la première guerre. Pourtant, malgré la leçon amère de la seconde guerre, il existe une grave menace que les émigrés russes et les impérialistes bolcheviks parviendront à duper aussi de nos temps les Etats occidentaux et ceci aux dépens des peuples par delà le rideau de fer. Contre ce danger doivent intervenir en front uni, péremptoirement, les ukrainiens et les représentants de tous les autres pays occupés par Moscou. Le procès de Kravtchenko contre les communistes en France, prête à cela une très bonne occasion.

Il faut demander à l'auteur de « J'ai choisi la liberté » en Amérique : où et quand le peuple russe a choisi la liberté sur son propre territoire ; n'a-t-il point, après la servitude tsariste, choisi la servitude bolchévique, qui est incomparablement pire ? Il faut le demander : où le peuple russe se soulève-t-il actuellement à la main armée contre le régime bolchévique, comme il font l'U.P.A. et les armées insurrectionnelles des autres nations asservies ? Et si Kravtchenko, de toute évidence, ne pourra pas répondre à cette question, ce serait une preuve qu'il doit s'en rapporter non pas à la fiction du peuple « russe », mais seulement au peuple moscovite, du même droit, d'ailleurs, que le gouvernement bolchévique, contre lequel le peuple moscovite ne se soulève point.

C'est l'affaire du tribunal français d'être ou non le champ de bataille politique entre les impérialistes moscovites divisés en deux camps, l'un bolchévique et l'autre, celui des émigrés. Pour les ukrainiens et les autres peuples le procès de Paris n'est qu'une querelle dans la famille moscovite, de laquelle ils doivent s'abstenir. Les querelles passent, mais la « famille

Vizitationna podoroj VPreosv. Kir Ivana

Любен (П. Б.). — Експедиція Кир Іван Бучко, Апостольський Візитатор для українців-католиків в Західній Європі, відбував чергову поїздку по українських осередках Західної Європи. Подорож ця, найдовша із усіх дотепер відбу-тих, бо триватиме більше ніж 4 місяці. Ще в місяці листопаді м. р. українська громада в Бельгії готила його в себе, а тепер, в поворотній подорожі з Англії і Голландії, Владика Української Католицької Церкви завітав знову на гостинну бельгійську землю, в дні 10-го січня ц. р.

Перебуваючи в Англії через один місяць, Апостольський Візитатор відвідав всі більші українські громади. Крім цього, відбув ряд важливих розмов з церковними англійськими достойниками про наладнання релігійної й моральної опіки та допомоги українським поселенцям в Англії. В понад 200 таборах Англії і Шкотії живе тепер около 40 тисяч українців, з чого 3/4 є католиками. Їх обслуговує 15 українських католицьких священників. Кількість душпастирів, у відношенні до потреб вірних, замала. Експедиція ВПреосв. Кир Іван робить старання, щоб на Бритійський острови вислати більше священників. Ем. Кардинал Гріффін, Арх. В. Голфрей, Апостольський Делегат і Голова Католицького Комітету на цілу Англію та Екц. Єпископ Елліс з Ноттінгем заповнили нашому Владіці свою готовність далі допомогти при організації духової опіки над українськими поселенцями в Англії.

Повертаючися з Англії, Екц. ВПреосв. Кир Іван завітав до Голландії, задержуючися в Кюлембургу, місцевості, де перебуває тепер Українська Католицька Духовна Семінарія. В дні 7-го січня рукоположив він у священники о. Р. Мунічку та о. Ю. Сполітакевича, а в дякони: Ф. Купранця, П. Лісовського, Т. Приму і І. Чайковського. Це — перші наші священники і дякони, що виходять з цієї високої української школи на скатлящині. Торжество священничих і дяконських свячень відзначили своєю присутністю Екц. Монс. П. Джеббе, Апостольський Інтернунцій в

Гази, Ем. Карл. Де Йонг, Прімаєс Голландії та багато духовних і світських голландських достойників. Голландське радіо Гільверзум і також католицька щоденна преса, приносили широкі звіdomлення та описи різдвяних торжеств в Кюлембургу.

Дня 10 січня ц. р. прибув Екц. ВПреосв. Кир Іван, в товаристві свого Генерального Вікарія, Вир. о. М. Ван де Мале, ЧНІ, до Бельгії, де його, на двірці в Льеж, вітали представники українських інституцій зі своїми трьома духовниками на чолі. Пополудні Екц. ВПреосв. Кир Іван поїхав до Шевтонь провести розмову з Отцями Бенедиктинцями східного обряду в справі приїзду ченців Чина Св. Теодора Студита, що перебувають тепер в Німеччині. Можна надіятися, що вони незабаром сюди приїдуть, щоб продовжувати світу традицію унівської Лаври.

Побуваючи цілий тиждень в Бельгії, Апостольський Візитатор відвідав парохії в Тразені, Шарлеруа, Горню та Монсі. Крім цього, в дні 13-го ц. м., відвідав український студентський осередок у Лювені. Своєю визитаційною подорожжю по Бельгії закінчив Екц. ВПреосв. Кир Іван, дня 16-го ц. м., благословенням каліції в містечкові Рессе — Сіте Роланд. Це вже друга українська каліція, що її здвинули українські вулгокоп-скитальці при матеріальній піддержці з боку бельгійських дирекцій копалень.

Покидаючи Бельгію, Князь Української Католицької Церкви вихав до полудневої Франції, щоб звідти від'їхати до Німеччини та Австрії. В половині місяця березня цього року можна надіятися його повороту до Вічного Міста.

Чужинецька преса у всіх країнах, де побував Екц. ВПреосв. Кир Іван, поміщувала про це звіdomлення. Невтомність українського Архирейського доповідь до щораз крашого наладування організації Української Католицької Церкви. Крім українців, що замешкують країни Західної Європи, доводиться йому ще тепер опікуватися й тими, що переїхали на працю до Африки.

Архипастир між своїми вірними

НАШ Вископосвящений Архипастир Кир Іван, відбуваючи свої апостольські подорожі по українських душпастирських осередках в Західній Європі, загощив дня 23 січня 1949 року і до місцевості Везін-Шалет, у Франції. Цей погідний зимовий день, першої неділі по Богоявленні, на який з такою тугою і радістю очікували українські громадяни Везін-Шалет, останється для них одним з найкращих споми-нів у їх емігрантському житті.

На станції Монтаржі привітали Дорогого Гостя місцевий душпастир о. Бреденн Грігорій і представники українського Т-ва «Просвіта» у Везін-Шалет, в особах п.п.: Кішко М.,

Кужель Т., і Недогін Г., представники українського громадянства в Орлеані п. Радаєць П., а дві дівчинки, в українських народних строях, Марка Люся і Червак Оля, передали Владіці квіти.

При вході до парохіяльної церкви у Везін, де мала відправитися Архирейська Служба Божя, зустріли ВПреосв. Апост. Візитатора місцеві французькі священники, наші українські душпастирі, Вир. о. Радий, Бачинський Осип, Веч. о. Яцків Іван, і велике число українського, греко-католицького і православного та французького громадянства.

(Закінчення на 5-й стор.)

Lettre a la Rédaction

Monsieur le Rédacteur, Nous vous prions de bien vouloir insérer dans votre journal ce qui suit :

1. Nous soussignés, Ukrainiens, connaissant bien les conditions qui existent à l'Union Soviétique, avons offert notre témoignage au procès de Kravtchenko pour confirmer à la justice que le régime bolchévique est décrit dans le livre « J'ai choisi la liberté » avec beaucoup de justesse.

2. L'agence qui représente les intérêts de V. Kravtchenko, nous a faits venir de l'Allemagne à Paris. Nous apprimes par la voie de la presse que le 11.1.49, à une confen-

ce de presse, Kravtchenko, en réponse aux questions des journalistes qui étaient présents à la conférence, a énoncé son point de vue sur le régime futur de la Russie.

3. Dans un entretien avec Kravtchenko nous nous sommes définitivement persuadés que nos points de vue sur la question nationale sont différents, après quoi, sous différents prétextes, il renonça à notre témoignage.

Agréer, Monsieur, etc.
Sergui Golubnytsky
Lubov Drajewska
Ivan Dubynetz
Prof. Nestor Korol

moscovite » demeure avec sa rapacité et ses tendances à l'usurpation.

Notre tâche politique, en cette occasion, comme en toutes celles qui lui sont pareilles, est de prouver que les grandes puissances occidentales ne peuvent avoir, comme alliés, dans leur lutte contre l'offensive de l'impérialisme moscovite ni les émigrés moscovites, ni des partis moscovites quelconques ; leurs allés ne peuvent être que les nations asservies par Moscou.

A ce propos il faut noter que les Ukrainiens, qui donnent aux moscovites le nom des « russes » favorisent la propagande tendancieuse de Moscou non seulement sur le champ international, mais aussi parmi les Ukrainiens se trouvant à l'étranger. On n'a pas besoin de faire une différence entre les différents camps des impérialistes moscovites ; par contre on doit créer un front puissant contre la rapacité séculaire de Moscou. M. BRADOVITCH

„Українська православна церква в Америці“

ПІД таким титулом, з якого, власне, важко додуматися, що мається тут на увазі УАПЦ, подала „Ек. Сл. Пр. й Інф.“ в Женеві, з 15. І. ц. р., наступну замітку:

„Архiepіскоп Метислав Скрипник з Вінніпегу в Канаді був вибраний головою православної української Церкви в Америці, на зборах в Алентовні, Па. (ЗДА), в яких взяли участь 125 представників від 40.000 вірних цієї Церкви.“

„Вибір цього канадійського прелата дозволяє припускати, що дідеці в Канаді, Північній і Південній Америці будуть об'єднані під одною спільною юрисдикцією єкуменічного патріархату в Царгороді.“

„Вибір архiepіскопа Метислава буде передостаннім на ствердження нововибраному єкуменічному патрі-

ярхові Атенaгoрасу, який був раніше грецько-православним архiepіскопом Нью-Йорку і незабаром буде урочисто інтронізований в Царгороді.“

Преса повідомляє, що інтронізація його вже відбулася. Нема сумніву, що московський уряд та його патріарх Алексій уживуть всіх засобів в Царгороді, щоб ударемити ствердження вибору архiepіскопа УАПЦ для цілої Америки. Отже, вирішення цього питання буде в деякій мірі показником того, в якій мірі виявить себе новий царгородський патріарх незалежним супроти Кремля. Для українців в Америці має це питання, на ділі, більш національно-політичне значення, бо переважна більшість тамошніх українців належить до Української Католицької Церкви.

ОТАРА ПІД БАТОГОМ

У женеvський „Єкуменічний Службї для Преси й Інформації“, в числі з 15. І. ц. р., подано цікаве повідомлення, затитуловане „Православні релігійні в Америці“. Зазначено в ньому, між іншим, наступне:

„Статті, які з'явилися в американським єпископським часописі „Де Лівінг Черч“, виявляють наново протиставлення в поглядах православних росіян в Америці. В числі цього часопису з 12. XII. 1948 р. з'явив архiepіскоп Макарій, екзарх московського патріархату для Америки, який стверджує резигновано в передовій статті згаданого числа, що самий патріарх Московський зробив заяву, яка перешкоджає американцям опинити справу спільно й безсторонньо. „Православний конгрес“, відбутий минулого літа в Москві, критикував гостро західний світ взагалі й Америку зокрема.“

„Де Лівінг Черч“ стверджує резигновано в передовій статті згаданого числа, що самий патріарх Московський зробив заяву, яка перешкоджає американцям опинити справу спільно й безсторонньо. „Православний конгрес“, відбутий минулого літа в Москві, критикував гостро західний світ взагалі й Америку зокрема.“

„Дня 10. І. 1948 р. проголосила радіовислів з Москви, що патріарх закликає своїм заповіданням

американську гієрархію з'явитися перед церковним трибуналом у СССР.“

З огляду на те, що митрополит Теофіл цьому розпорядженню, очевидно, не повинувся, „вибрав він тим самим свободу“. Приклад Кравченка виявився, таким чином, разразивим і для православних москвинів. А екзарх Макарій вимахує даремно призіленим йому в Кремлі батогом над спокошеною московською православною отарою в Америці.

„Де Лівінг Черч“ стверджує резигновано в передовій статті згаданого числа, що самий патріарх Московський зробив заяву, яка перешкоджає американцям опинити справу спільно й безсторонньо. „Православний конгрес“, відбутий минулого літа в Москві, критикував гостро західний світ взагалі й Америку зокрема.“

Московський патріархат намагається, і не без успіху, далі втримувати москвинів в Америці на службі московському імперіалізму. Дива в тім, звичайно, нема жодного. Але дивно й сумно, що є ще не мало українців на чужині, і в Америці зокрема, які не лише піддаються отруйним впливам московського православ'я, а й належать до московської православної Церкви; до урядової чи „раскольніцької“ — це великої різниці не робить.

Брехня і в фільмі не зробиться правдою

„Ек. Сл. Пр. й Інф.“ в Женеві подала, 28. І. ц. р., замітку, затитуловану „Советські релігійні фільми“, такого змісту:

„В Москві накручено фільм, що показує святкування 500-річного ювілею незалежності православної московської Церкви. Цей фільм висвітлює в різних державах Балканів та в Голландії.“

„Накручено також інший фільм, про „Синод у Львові“, на якому то синоді було вирішено включення уніатської Церкви (об'єднаної з Ри-

мом) до православної Церкви Росії.“

Можемо погратувати патріарху Алексію за його комформістські засоби пропаганди. Який пан, такий і слуга, — каже французька приповідка.

Банк Австралії має в себе корону угорських королів, вартості \$ 20 тисяч, якої вік 600 років. Присягав її на сховає угорський корольський золотник, який згинув у війні. Австралія не знає, що зробити з цією короною.

„Н. Й. Таймс“ про Україну

(С.). — „Нью-Йорк Таймс“ знову віддав місце згадці про визвольну боротьбу в Україні проти більшовизму, друкуючи листа Джозефа Янківса з Нью-Йорку. Нав'язуючи до надрукованого недавно в цій самій газеті інтерв'ю з панем Д. Ретбет про Українську Повстанську Армію та її широку закрону боротьбу за самостійну і демократичну Україну, автор листа підкреслює потребу для американців основніше познайомитися з внутрішніми проблемами Советського Союзу, „серйозно скомплікованими сепаратистичними рухами деяких республік, в першу чергу України“. Автор в далішому пише:

„Советський Союз (як і царську Росію) ми повинні вважати штучним конгломератом різноманітних народів, заставлених силою приступити до цього союзу. Цей факт мало відомий в Америці, тому, що наша опінія є переважно під впливом російських істориків, які, — білі вони чи червоні, — обороняють ненарушність російської імперії, застерігаючи всі визвольні рухи поневолених у СССР народів. Проте ми повинні мати свою власну думку в тих справах, згідно з нашими демократичними засадами та пошаною до волі.“

На закінчення автор листа стверджує, що „Нью-Йорк Таймс“, друкуючи згадане інтерв'ю, „дав добрий вклад для інформації наших громадян про український підпольний рух“.

Підшиваються під тризуб

(А.). — Створилася серед російських скитальців молодшого покоління в Європі нова політична група, що назвала себе „солідаристами“. Під соціально-політичним оглядом це щось туманне — ні кіт ні баран — і не комуністи і не нацисти, але щось невизначне, що скидається на нацизм чи фашизм („російська трудова держава“), хоч вони й рекламують себе „демократами“.

Але по державницькій ідеології це типічні московські імперіалісти, — такі ж, як старі царисти, як „демократи“ типу Керенського, або як „народні демократи“, що сидять тепер у Кремлі. Росія має бути „велика“, а прикованим до неї народам обіцяють право мати свою мову і культуру дідів... домашнього вжитку...

Та сук їх капанської безличності лежить таки в тім, що за свою емблему „солідаристи“ прийняли тризубовий російський прапор з... Тризубом по середині.

Старий Керенський покликнується на УПА, як доказ, що... „Росія“ бореться проти Советів. Чому ж би тоді молодим „солідаристам“ не підштовхувати під символ самостійної України?..

КОЖНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ РОБІТНИК У ФРАНЦІЇ ЧЛЕНОМ ОУРФ

Привітання АБН Крайовому З'їзду СУМ'у

Високому З'їздові СУМ'у в Великій Британії, *) на руки Президії.

Місце постою, 10. січня 1949.

Дорогі Друзі!

Комітет Фронту Молоді АБН вітає щиро-дружно Ваш З'їзд і пересилає свої найкращі побажання успіхів у праці для спільної мети. ФМАБН стоїть за ці самі ідеали, що героїчна українська молодь, яка бореться в рамках УПА, Організації Українських Націоналістів (рев.) і яка тут, на еміграції, зорганізувала СУМ, нав'язуючи до світлих традицій Спілки Української Молоді, що стояла ще донедавна в перших лавах борців проти московсько-більшовицького тоталітаризму на Рідних Землях.

Великі імена героїв СУМ'у України нам всім, — молоді поневолених народів, — присвічують як приклади до наслідування.

Ми клонимо сьогодні голови перед ними, як тими, які нам усім вказують шлях. Вони потерпали УПА. На крові героїв родиться майбутнє. В спільній боротьбі народів, що її проповідує, веде й організує АБН, — запорука нашої перемоги.

Визвольна Революція підтоталітарних народів, в авангарді якої ідемо ми, ФМАБН досягне своєї мети: розвалу московсько-більшовицької імперії, тюрми народів, і побудови на її руїнах суверенних національних держав усіх народів на їх етнотериторіях. Ми — антимілітаристи! Ми прагнемо волі для всіх! Наше бойове гасло: — Свобода народам! Свобода людині! Воно було і є виписане на прапорі.

*) З'їзд цей, як уже було повідомлено в 4 ч. „Українець“, відбувся в Лондоні, в дні 16 січня п. р.

рах революціонерів усіх поневолених народів. З ним на устах гинуть наші басмачівські борці, повстанці Туркестану, народники Кавказу, словацькі білі партизани, сербські четники, білоруські повстанці, хорватські, болгарські, мадярські, козацькі, сибірські й інші революціонери. Наш фронт боротьби сьогодні — весь світ! Бо комунізм-більшовизм загрожує всьому людству. Ми мусимо стати пробовною колоною антикомуністичних свободобольових ідей в усьому світі! За волю наших Батьківщин ми можемо і мусимо боритися, поборюючи комунізм-більшовизм в усьому світі.

Пропагуймо цілі нашої національно-і соціально-визвольної революції по всьому світі! Будемо посланниками наших Батьківщин у світі! Борімося революційними методами з комунізмом всюди!

Бажаємо Вашому З'їздові, щоб він був могутнім початком такої широкої антикомуністичної акції в захист наших Батьківщин. Бо оборона України — це водночас оборона всіх поневолених країн за „залізною занавісою“.

Хай живуть суверенні національні держави всіх народів, поневолених Москвою, на їх етнотериторіях!

Хай живуть їхні Повстанські Армії і національно-визвольні повстанські організації!

Свободобольові народи й люди всього світу, єдналися в боротьбі проти більшовизму за свободу народів і людини!

Свобода народам! Свобода людині!

За Комітет Фронту Молоді АБН: Референт Молоді в Комітеті АБН (українка).

Голова ФМАБН (туркестанець).

Большевики фінансують повстання в середньо-амер. республіках

(С.). — Представник Домініканської республіки виступив з твердженням, що СССР фінансує на велику шкалу кампанію для проведення різних революцій у середньо-американських республіках і що советська амбасада в Мексикі призивала фонди на озброєння, вербунок і на витривування молоді в комуністичному дусі, з ціллю проведення державного перевороту та настановлення своїх поличачів в республіках докруги Панамського каналу.

Таку заяву вислав до преси Інформаційний Осередок Домініканської республіки в Нью-Йорку. У

заяві сказано, що Осередок дістав кабелем дещо в цій справі від Телесора Кардерона, секретаря президента Трухілья. Оповідка, вислана до газет, твердить, що комуніст Боніла Атілес відбув минулого тижня конференцію з урядовцями советської амбасади в Мексикі. Атілес був прогнаний з університету Сан-Домінго перед двома роками і відтоді почав організувати комуністичні ячейки в середньо-американських республіках та Злучених Державах, як це сповідає Рафаель Компрес Перес, нью-йоркський генеральний консул Сан-Домінго.

Хочете, щоб „Українець“ мав більше сторінок, був ілюстрований і міг інформувати всіх українців про все? Хочете допомогти йому створити міцну фінансову основу, що уможливила б його постійне зростання і розбудову?

Напевно хочете! І ці наші спільні бажання будуть легко здійснені, якщо Ви і всі інші свідомі українці-патріоти візьмуть участь у нашій ударній кампанії під гаслом:

Приймаймо „Українцеві“ в 1949 р. тисячу нових передплатників! Почніть цю акцію ВЖЕ — НЕГАЙНО!

ФЕДІР ОДРАЧ

5)

ЗА ВТРАЧЕНОЮ РОДИНОЮ

— Го-го-го, голубчики, не туди понали! — гогоче Микола. Він з прецизійною докладністю бере на мущку тих, що встигли зайняти і почали вже сікти з автоматів по наших становниках. Але таких не багато. Решта, що була подальше від наших становників, пускається на втікача. Тоді ліве наше крило починає енергійний наступ. Кількаметровими стрибками повстанці дуже швидко підловлюють з лівого боку до зайнятих червоних. Микола ні на мить не перестає сікти по них кумулятивними гранатами. Кількох червоних добре захоплено за високою межею і безупинну відгукуються з „фінок“ на салви Миколіного „двохторова“.

Але зліва, цілком несподівано, поспішали на них повстанські гранати. Ця жива картина бою незвичайно мене підбадьорув, і я й собі біжу вперед з безмежним бажанням прикласти свої свої зусилля до загальної перемоги. Але помічаю, що в набійниках, при моєму пасі, не було вже ні одного набоя. Дивно, як я міг так швидко вистріляти 20 набойів! Тоді витягаю з кобури парабелю і вавзято тушаю з неї густо перед себе.

— Голя, друже Обрій, не витрачайте надармо набойів! — це чоточий Шило. — Хіба ж не бачите, що вже по всьому?

Дійсно — вже було по всьому. Трьох полонених, є вбиті, чимало втікло. Здобуто вісім „фінок“, один кулемет і кілька крісів. Це була наша воєнна добыча... Всі ми швидко формуємося в похідну групу, побіжною, щоб з села К. не наспіла червоним підмога. Хочемо вже йти, але хтось помічає відсутність Миколи.

— Де Микола? Що з ним? — З прикриття передчуттям біжу до його становника. За мною б'ється чоточий і інші...

Відний Микола! Ворожа „фінка“ перерізала йому ліву руку нижче ліктя. Він намагається спинити кров шапкою, але знесилився і зомів. Робимо нашивку йому і несемо його назміну. Велику рану хтось перетягнув йому чистою сорочкою.

Підходячи під село Д., помічаю, що п'ять порожніх фір. Біля одної з них стоїть Славка. Вачачи у нас добичку, вона радісно махає рукою. Вона навіть дещо здивувалася, коли помітила в мене на правому плечі скоростріла.

— Я не раз собі думала, що з вас буде. Ось, бач, якого скоростріла здобули! — такі слівця вимовляла її уста, але в очах, в тих чорних палаючих пеклах, помічаю безмежний глум, недовіра і насміх.

— Слівця ваші для мене, Слав-

ко, як завжди, солодкі й ясні. Прямо радість мене огортає, як почую ваш янгольський голос (слово „янгольський“ я майже просвітив, крилячи зневажливо уста).

Але вона мене більше не слухала. Швидко підійшла до моїх, на яких злилася у болах Микола. Обережно підвела йому голову, вилупила свої пальці в його чуприну, і, преспокоїно, шепнула:

— Нічого, виждати, козаче...

Потім, з допомогою двох повстанців, покляла Миколу на добре вимощену сіном фіру і твердо звернулася до мене:

— Вже тепер не потребуєте двигати „двохторова“. Кладіть його ось тут, — показала місце на фірі, — побіч Миколи.

Кладучи кулемет, у мене майнула думка про помсту. Постановив їй за веску ціну допекти, вколати так, щоб чула біль не тільки сьогодні, але й завтра і післязавтра.

— Ваш зовнішній вигляд, мадам, нагадує мені старих комуністів з провінційного малого містечка. Треба напругу подивляти нашу впертість в униканні води й мила.

— Який же ви дивак, друже Обрій! — весело відповіла Славка. Вона вимовила це своєрідним, „пріперченим“ тоном, що викликало сміх у багатьох повстанців, не виключаючи й чоточого Шила. Я справді почував у цю хвилину себе диваком, тим більше, що було мені не до сміху.

— Краще бути диваком, як докучливим і недобрим, — буркнув

я і відійшов геть, щоб разом з іншими повстанцями примоститися на фірі.

VI.

Повільно, дуже повільно проминають зимові тижні й місяці. Відходять у вічність минулого, залишаючи для майбутніх істориків факти велетенських змагів, пожеж і вбивств. Надійшов уже й березень з танучим снігом і весняним сонцем? Ні, в цьому році березень не був передвісником весни! Сніжовою заметілью, „вовком голодним“ вив він по засніжених полях, по згарищах міст, містечок і сіл. Густі хмари білих пелюсток наповняли повітря. Сильний вітер підхоплював їх і гнав в світ за очі, залишаючи по дорогах і полях високі кучугури білої пухнастої маси. А зі сходу глухо продиралося гупання гармат, віщує наближення фронту. Німці повільно відступали на захід, а велід за ними сунули більшовики. Фронт зупинився на річці Турі. Село К. опинилося по той бік фронту. А церква мабуть ще й досі стоїть, як і стояла, і вежа з мініатюрним хрестом, мабуть, ще бовваніла на північному небосхилі...

А ви, чи це живете? Хтось мені сказав, що з вами таки покінчено, але згодом хтось інший мене впевнив, що ви живете...

Нагадується мені недавній сон. Чи варто вірити в сніг? Взагалі, чи варто вірити в усе те, що віддалене, невластиве? А все ж таки, сніг-доса мені!

Стою над річкою і поглядаю на протилежний берег. Поглядаю і бачу в темному одязі якусь жіночку. Жінка ця чарівна, навіть янгольськи чарівно посміхається до мене. „Ага, — думаю, — так чудово ніхто не потрапить посміхатися, крім моєї Анни“. Але, ось, потойбічна постать обернулася і зникла. Залишилася тільки сіра імла...

Звичайно, в таких випадках залишається тільки сіра імла. Я навіть побоююся, що ця сіра імла вже пресликала все моє тіло, всю мою душу. Може вона взагалі перефарбувала мене на сірий кольор, а з того чорного волосся утворила сиву чуприну?

— Друже чоточий, маєте дзеркальце?

— Хочете бритись?

— Ні, так тільки питаю. Хочу поглянути, як я тепер виглядаю. Знаю, що в мене вже велика борода, якої я навчався не голю дві місяці. Але суть не в зарості, суть у його жолторі. Отож, дивлюся у дзеркало і стверджую, що заріст у мене на бороді зовсім чорний, волосся на голові також чорне. Знаю, все в порядку. Мої нерви ще не лопнули.

— Сьогодні вночі рушаємо в південному напрямі, — озивається до мене чоточий Шило. — Вранці мусимо бути під Гороховом.

— Чи це остаточна постанова?

— Не знаю, може зайдуть ще які зміни. — Він обвів мене зором. — Що з вами, друже Обрій? Будувати збирається?

(Продовження буде)

НАШІ ПОРАДИ

Білей Омелко (Ду). — Коли Ваш прадавець виписав з Австрії лише Вашого брата, і в контракті не було згадки про працю для його дружини, він може, коли не має праці, відмовитися дати їй працю. Якщо ж у контракті була згадка, або може має окремих контракт, в якому згадується про працю і для жінки Вашого брата, тоді прадавець мусить їй дати працю. В протилежному випадку Ваш брат може зрвати контракт у свою користь та шукати собі іншої праці. Ваша братова, коли навіть не працює в цього самого господаря, що Ваш брат, має право жити разом з чоловіком.

Робітник (Сен-Іф). — Тримати дім незалежним не можете. Тепер є велика нестача помешкань, і Вас можуть примусити дім підняти. У Вашому випадку, де виникає можливість, що дім може довгі місяці, а то й роки, стояти пусткою, радимо Вам його зняти, бодай тимчасово, та час-від-часу туди заїздити, щоб він бодай назовні виглядав, як "замешкалий".

Петрів О. (Саву). — Обов'язку чи примусу належати до синдикату не має. Робітник може належати, або ні, а коли хоче належати, то має свободу вибору собі синдикату по своїй професії та віднобі. Однак, для оборони Ваших професійних справ треба належати до якогось синдикату. Впродовж довгих років може жити без турбот, але одного дня може бути потрібна допомога синдикату та оборони Ваших професійних інтересів. Українське робітництво у Франції має свою національну професійну організацію — "Об'єднання Українських Робітників у Франції", яке створює окремі українські синдикальні секції при французьких християнських синдикатах, СФТС.

Розвідна Марина (От Гарон). — Ви прийшли на контракт, і хоч він Вам ще не закінчився, проте можете його зрвати. У Вашу користь, як не виходить з Вашого листа: однак, треба повідомити про зміну місця праці інспектора праці. Можете це зробити листом.

Група робітників у Мозель. — Ми виписали Вас в члені нашої організації. Членські виписки та синдикальні картки вислаємо до Філії, до якої буде відіслано належати. Лист в цій справі вислаємо.

Петрина П. (Арден). — Кож-

ний робітник у Франції мусить належати до Соціального забезпечення. Вкладки вкладає частинно господар, частинно стягає їх із платні робітника. Про це ми вже писали докладно в попередніх числах "Українця", якого і Ви читаете вже від двох років.

ГОДИНИ ПРАЦІ В РІВНІЦТВІ

Точний час праці в рівніцтві все ще не усталений. Досі за підставу беруть 2.400 до 2.700 годин у рік.

Звичайно, ці години розподілені відповідно до сезонів, та і тут ще в залежності від околиці та характеру рільної продукції. Все ж таки усталено час праці відповідно до сезонів, а саме:

Грудень, січень, лютий: працюється 8 годин денно;

Березень, квітень, травень, вересень, жовтень і листопад — по 9 годин;

Червень, липень і серпень — по 10 годин.

Раз у тиждень робітник має право на: а) 1 день відпочинку, звичайно — в неділю; б) раз у рік на платні вакації, 12 робочих днів (одна день за місяць праці).

ДО ВІДОМА РОБІТНИКАМ

З огляду на скіпність мешкань та перетяження паризької округи чужинцями і французькими робітниками та у зв'язку з обмеженням електричного струму і загрозою частинного безробіття, уряд праці не видає тепер дозволу чужинним робітникам працювати в Парижі й околиці. Просимо взяти це до уваги та не робити зайвих заходів, щоб одержати працю в Парижі або департаменті Сени (передмістя Парижу). Рівнож вважимо, що з картами праці, виданими на провінції, не можна працювати в Парижі, бо на це треба мати спеціальний дозвіл. Лише ті чужинці, які мають карти на 10 років, можуть без спеціального дозволу працювати, де їм вигідно, навіть у Парижі. Ці утруднення лише тимчасові, і ми переконані, що вони будуть в майбутньому відкриті.

Головна Управа ОУРФ

МІНУЛО НЕДІЛЬНІ розгри за містечество ліги французького копаного м'яча дали знову нагоду заговорити про нашого Скопця. Дружина Ніппа вже вчора була актором місцевого "дербі", яке розігравалося спершу в Кань, де Ніппа вийшла переможною в минулу неділю в зустрічі з одною чоловічою дружиною національної ліги Марсей, при чому й тут, на чужому терені, Ніппа зремісувала. Дотепершній рекорд учасників-гравців та прибутків був побитий. До 40.000 глядачів оплескували Ніппу та обсвистували свій клуб, який дозволив на власному грищі зремісувати меч (2 на 2).

Скопця спеціально відзначився в цій грі, бо не лише весь час був душею нападу, але і дві брамки були його твором. Першу створив він своїми комбінаціями, другу дав безпосередньо сам. Спортова преса справедливо оцінює цей меч та бачить у дружині Ніппи першорядну екіпу, яка має перед собою майбутнє, хоч вона щойно в цьому році вступила до національної ліги.

Перед Ніппою важкі завдання, і відпочивати їй не вільно. Важна розгрі відбувається за містечество з паризькою дружиною Расінгом-Ред-Стар, 20-го ц. м., у змаганнях за чашу, елімінаційним порядком, принадо Ніппі розіграє змагання з чоловічою дружиною національної ліги Раймсом. Ці змагання відбуваються 27 лютого ц. р., і Безіе, на нейтральному грищі. Віримо, що і з цих двох важливих змагань Ніппа вийде переможцем, і наш Льонь до бере заграв перед зацікавленою ним громадою, прихильників круглого м'яча, перед громадою, яку він уже з'єднав до себе, — своїм тактом, клясичною грою та розважною стратегією. (іп.).

УКРАЇНСЬКІ СПОРТОВЦІ

ПАРИЖУ Й ОКОЛИЦІ! НЕ забудьте прийти підтримати Ваших оплесканих гравців Ніппу і Расінгу, а між ними і О. Скопця, 20 лютого 1949 р., у Парк де Пренс. — Дозвіл метром: Порт Отей, Париж (16).

Підсумки анкети

І. **НАПРИКІНЦІ** минулого року Редакція нашого часопису розписала була анкету, де запитувала своїх передплатників і читачів: "Скажіть нам одверто, що Вам у нашому часописі найбільше подобається, якщо взагалі подобається? Скажіть, що Вам не подобається і чому?"

На ці запитання Редакція одержала багато відповідей, від своїх "старих" і "нових" передплатників і читачів, і — скажемо одверто — більшість цих відповідей нас не задовільнила тому, що ці відповіді були занадто прихильні (так, занадто прихильні!) до нас, занадто вибачливі, занадто критичні. Такі вибачливі, занадто критичні, а часом просто славесловні відгуки читачів на наше запитання можуть, що правда, схвалити нашому честолюбству, але вони нам, по суті, нічого не дають. Тому такі відповіді нам мало цікаві, зате ж ми з великим зацікавленням прочитували листи тих наших передплатників і читачів, які нас, у більшій чи меншій мірі, суворіше чи поблажливіше, критикували, давали свої зауваження і поради з метою поліпшити якість і вигляд часопису, його зміст, рівень і зовнішнє оформлення.

В чергових листах ми наведемо голоси тих читачів, які нас критикують, бо люблять, які дорожать нашим-їхнім часописом і хотіли б своїми річезими порадами, зауваженнями і проєктами допомогти нам підняти "Українця" на можливо високий щабель доброякісного часопису, що виконує важливу роль у житті нашої національної спільноти. Такий критиці ми дуже раді, таким передплатникам і читачам ми дуже вдячні. Хай же ця їх дружна критика стане відома всьому нашому читачському загалові.

НОВІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ

Вп. Смодинець Юрій (Марн) приєднав 1 нового передплатника. Вп. Магун Іван (М.-М.) — 1. Вп. Струк Василь (Люаре) — 1. Вп. Духняк Іван (Мозель) — 1. Вп. Кошман Григорій (Манн) — 1.

УСІХ НАШИХ ШАНОВНИХ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ В АНГЛІЮ І БЕЛЬГІЮ просимо виписувати передплату, пожертви на пресовий фонд, виписати за розписки й т. п., на адресу: В АНГЛІЮ: Association of Ukrainians in Gr. Britain, Ltd., Booksellers and Publishing Dept., 49, Linden Gardens, London, W. 2.

В БЕЛЬГІЮ: Comité Ukrainien de Secours, 7, rue Suimard, Bruxelles, 4, Belgique. зазначаючи при тому, що виписати призначені для "Українця" у Франції.

ПІВНІЧНА ФРАНЦІЯ

БЮРО ДЕЛЕГАТУРИ ОУРФ В неділю, 27 лютого 1949 р., відбувається в залі Французького Синдикату, 1, rue Сен Женева, у Лілі, нарада делегатів Філії ОУРФ з департаментів Норд, Па де Кале, Сом. **Обов'язані прийти:** голова, секретар і скарбник Філії. Принести книги діловодства і старі конфедеральні карти.

Делегатура ОУРФ на Північну Францію в Лілі

ПРЕСОВИЙ ФОНД

Манелюк М. (Фрікур) — 400 фр., Терещенко А. (Евр е Люар) — 200 фр., Болдариук Б. (Евр) — 375 фр., Скоропад С. (Шаран) — 300 фр., Ковалів С. (С.-Л.) — 300 фр., Хомич М. (Норд) — 200 фр., Азіма І. (Мозель) — 100 фр., Ковач І. (чужина) — 290 фр., Зеліско Т. (Сен-Марн) — 90 фр., Духняк Т. (Ен) — 325 фр., Сава Т. (Ен) — 325 фр., Букачевський Н. (Марн) — 170 фр., Гунак М. (Марн) — 50 фр., Бек А. (Мозель) — 275 фр., Шивец М. (Сен-Марн) — 75 фр., Залозинський А. (Мозель) — 200 фр., Іташник Р. (Арден) — 50 фр., Триник М. (Сен-Марн) — 100 фр., Стриганів С. (Гар) — 200 фр., Гомич О. (М.-М.) — 100 фр.

ДОПОМОГА ГІРНИКАМ

Грубенюк М. (М.-М.) — 850 фр.

НА ДОБРОДІЙНІ ЦІЛІ

Зложили козду на віді і сироти по впадших воїнах за волю України: Анна Кузичак (Сом) — 100 фр., Василь Суслик (Люар) — 200 фр.

ПОДЯКА

Юрочко Стефан і його дружина Анастасія складають щирю подяку Хвальній Управі Т-ва "Просвіта" в Труа за побажання і прегарні квіти, вручені з нагоди іменин, в день св. Стефана. Щира подяка П. Іванові Кузьмі, голові "Просвіти", і П. Н. І. а головню Пані Равал, членів Церковного Комітету, яка ці квіти вручила. Стефан і Анастасія Юрочки Труа (06).

ПОШТОВА СКРИНЬКА

Вп. Скоропад Ст. (Шаран). — Дякуємо за виписку 1.400 фр. Ми записали: на передплату 625, Пресовий фонд 300; решта — книжки. Вп. Залозинський Володимир (От-Вієн). — Дякуємо за виписку 600 фр., передплату заплачена до 1. 7. Вп. Манелюк Микола (Сом). — Виписку 500 фр. з 30. 4. 48 р. зачислено на передплату. — виписку на до 1. 6. 49. Вп. Лаушинський Марія (06). — Забезпечили виписку, передплата заплачена до 15. 5. 49. Вп. Марсоль (Сен). — Адресу змінену й газету вислаємо без задержки. Бажаємо скорого видужання. Привіт! Вп. Витник (Англія). — Передплату прощу виписати до "Української Книгарні" в Лондоні. Докладна адреса подана в цьому числі. Вп. Франкія І. (Бельгія). — Газету вислаємо, передплату просимо вислати до УДІ, Брюссель; точна адреса в цьому числі "Українця". Вп. Якимович М. (Авейрон). — Виписку 1.200 фр. ми дістали, дякуємо! Вп. Чорний М. (Дром). — Виписку за 49-й рік для п. Козівки й Вас ми дістали; дякуємо!

УВАГА! ЛЕ КАТО

В неділю, 20 лютого 1949 р., о 12-й год., в парохіальній церкві в Ле Като буде відправлена співана Служба Божа. Пополудні, о 15-й год., місцева Філія ОУРФ улаштує в залі Партонажу.

АКАДЕМІЮ 22 СІЧНЯ

По Академії ЗАГАЛЬНІ ЗБОРНІ Філії ОУРФ з участю делегата Головної Управи в Парижу. Запрошуємо все Українське Громадянство взяти якнайчисленішу участь.

Управа

ОБ'ЄДНАННЯ КОЗАКІВ-БОМБАНТІВ улаштує в неділю, 13 лютого 1949 р., о 15-й год., на 5, rue Гасніє Гі, Париж (20), метро: Марлен-Надо.

УРОЧИСТУ АКАДЕМІЮ

для вшанування пам'яті отамана А. Каледина й інших козацьких провідників.

По Академії відбувається доклад полк. Ліна на тему: "Рух Степана Т. Разіна в роках 1666-1670". Управа Т-ва просить Українське Громадянство взяти участь.

КУПУЮЧИ календарець "Української Санітарно-Харитативної Служби на 1949 рік, помагаєте їй виповняти свої великі обов'язки. Негаймо замовляти в Адміністрації "Українця" Книжковий календарець на 1949 рік, видання СХС.

Ціна одного примірника з пересилкою — 50 фр.

Спішіть, бо наклад малий. Хто купує за готівку 10 штук, дістає 1 календарець даром.

Порядок Богослужень

Округа Мец В неділю, 13 лютого, о 11.30 г., — Служба Божа в Сіте Креанж.

Округа Ліль

ЛЯНС. — 13. 2. 49. Служба Божа о 12 год., у церкві св. Елісавети.

Ліон

ЛІОН. — 13. 2. 49. — Співана Служба Божа, о 8 год., в Еколь сюрперієр д'Андрієсаж, плас до Боппу (доїзді трамваем 23).

ВІЕН. 20. 2. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в каплиці Сестер, плас де Каньсен І.

ВІЛЬФРАНШ. 27. 2. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в каплиці Сестер.

ЛІОН. 6. 3. 49. — Співана Служба Божа, о 10-й год., в церкві при авеню Сакс.

Кальвадос

МОНДЕВІЛЬ. 27. 2. 49. — Уроциста Служба Божа й інші Богослужби, о 10-й год., Перед Службою Божою — св. Сповідь.

УВАГА!

НОВА ПРОПАГАНДИВНА ПУБЛІКАЦІЯ ПРО УКРАЇНУ!

Замовляйте книжку: L'Eglise Catholique en Ukraine Occidentale. Це — єдина, видана досі, французькою мовою, повна історична студія про величезну роль Української Католицької Церкви в Україні. Надається знаменито для інформування католицького світу романської культури про Україну. Видає під фірмою: Service de Presse Catholique Ukrainienne en Europe Occidentale. — 48 сторінок великого формату й обгортка. Шість знімків. Ціна: 90 фр. без пересилки. Замовляти: Rev. Père Bohdan Kurylas, CSSR, 17, rue Grande Triperie, Mons, Belgique.

РЕДАКЦІЯ ОДЕРЖАЛА:

Грузинська проблема (французькою мовою), 16 стор. Вид. Екзальтного національного уряду Грузії. Париж, 1948 р. Молодь — орган білоруської молоді у Франції, ч. 7. Париж.

САНС

(ЙОН) АМАТОРСЬКИЙ ГІРТОК при Філії ОУРФ в Санс відіграє, дня 26 лютого 1949 р., о 20-й год., в залі "Серкль Католик", при Гранд-ру, ч. 170, драматичну картину в 3-ох діях, п. н. "В КІГТЯХ САТАНИ". По виставі — БАЛЬ до ранку, з різними несподіванками. Запрошуємо все Українське Громадянство Санс і околиці. Управа

МОЗЕЛЬ

і МЕРТ'є МОЗЕЛЬ В неділю, дня 20 лютого 1949 р., Амадорський гірток Філії ОУРФ в Тіоні в іль відіграє в залі: Café le Club, Basse Jutz, Grand rue, 32, комедію "ЧОРТ НЕ ЖІНКА". Після вистави відбувається БАЛЬ. Запрошуємо все Українське Громадянство. Дозвіл автобусом що 15 хвилин з площі Департ або Люксембург.

ОГОЛОШЕННЯ

ШУКАЮ ФЕРМУ до винайму, сувтально на сілку. Хто з фермерів-українців знає би про вільну ферму, прощу ласкаво писати на "Українця", під "Агроном".

КУПЛЮ БАНДУРУ. Оферти прощу слати до: Kinaulok Ivan, 2, rue des Récollets, Cambrai (Nord).

ШУКАЮТЬ:

СТАРШИЙ мужчина, робітник, шукає жінки, щоб одружитися. Ласкаві зголошення на адресу: Kleban Jean a Saponay, par Fere en Tardenois (Aisne).

Ціну Петру, яка перебувала в українському таборі Лягаре, в Ашафенбурзі, а тепер знаходиться у Франції. Хто знає про Місє її перебування, прощу повідомити на адресу: Procallo Stephan N. C. B. Educ. Centre, Melbourne, near Yorkshire, England.

Рідних і знайомих з села Воля Крайна, пов. Сянік, шукає: Szwed Joseph, Braham Camp, Connon Bridge, Ross-Shire, Scotland, England.

Вуйка, Балака Петра, шукає Балака Євгена, Австрія. Вістки прощу слати на адресу: Ptaszryk Roman, a Longue par Vouziers (Ardennes), France.

Рідних і знайомих з села Ванькова, пов. Ісько, шукає Москаль Іван. Теперішня моя адреса: E. V. W. Hostel, Newgate Street, near Hertford, Herts, England.

Le travail est exécuté par les ouvriers syndiqués.

Impr. de Navarre, 11, rue des Cordeliers, Paris.

ІНІЦІАТИВНИЙ УКРАЇНСЬКО-БІЛОРУСЬКИЙ КОМІТЕТ ВЛАШТУЄ

„Вечір українсько-білоруської приязні“ дня 19-го лютого 1949 р., в залі "Сосієте Савант", 8, rue Дантон, Париж (6). Метро: Одеон, або С.-Мішель.

В ПРОГРАМІ ВВЧОРА ВІДБУДЕТЬСЯ:

КОНЦЕРТ

з участю визначніших артистичних українських і білоруських спід, двох хорів (хор Філії ОУРФ та хор білоруський), двох груп танцюристів (українська і білоруська), та надпрограмово виступ французького соліста і "тріо".

Після Концерту — БАЛЬ

Грає оркестра "Guitou et ses boys", під керівництвом Mademoiselle Marguerite Brouhant. Початок точно в 21-й год. Добірний буфет! ЗА ІНІЦІАТИВНИЙ КОМІТЕТ

ТОВАРИСТВО ДЛЯ СТВОРЕННЯ СТАЛОГО УКРАЇНСЬКОГО ТЕАТРУ

В неділю, 27 лютого 1949 р., о 20.30 год., SALLE MARCEAU-CHAILLLOT, 31, Av. Pierre I de Serbie. Paris (8). Métro: Iéna, Etoile, George V.

МІРО СКАЛЯ

в черговому концерті Товариства

В ПРОГРАМІ: музика: А. Деліб, С. Людович, Ж. Масне, О. Нижанківський, А. Пучіні, О. Січинський та Шуберт.

Ціни: 250, 150 і 100 фр. УПРАВА ТОВАРИСТВА

ПРИСЯГЛИЙ ПЕРЕКЛАДАЧ - ЕКСПЕРТ

бувний адвокат у Галичині

Grégoire Barabasch, Expert-traducteur-juré.

1, rue Kirstein, Strasbourg (Bas-Rhin).

Урядові переклади документів на французьку мову з української, російської, польської, латинської, німецької, сербської та румунської. Виготовляє та упорядковує документи до: натуралізації, подорожжя, карт ідентитеті, пенсії, спровадження родня, купно чи видержавлення ґрунту, зміни професії, справи еміґрації (заступництво бюро подорожі до усіх країн) і т. п.

На відповідь долучити значок! Адреси писати чітко!

ПЕРЕДПЛАТА «УКРАЇНЦЯ» НА 1949 РІК:

ТИЖНЕВИК на 6 сторінках.	І число в продажі	ПЕРЕДПЛАТА			
		річна	піврічна	чвертьрічна	
ФРАНЦІЯ	25 фр.	1.200 фр.	625 фр.	325 фр.	
БЕЛЬГІЯ	5 б. фр.	300 б. фр.	160 б. фр.	80 б. фр.	
АНГЛІЯ	6 пенсів	1-10-0	0-16-0	0-8-6	
ГОЛЛАНДІЯ	0.30 гул.	14 гульд.	7.50 гул.	4 гульд.	
ЗДА І КАНАДА	40 центів	5 дол.	2.50 дол.	1.30 дол.	
НІМЕЧЧИНА	30 pf.	40 нм.	20 нм.	11 нм.	

У всіх інших країнах — рівновартість амер. долара за біжучим курсом.